

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

08 noiembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

Catan Liliana

Guzun Ion

judecând, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de către avocatul, Platon Mariana, în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziilor Colegiilor penale ale Curții de Apel Chișinău din 09 februarie 2016 și 05 mai 2016, în cauza penală privindu-l pe

Bejenari Andrei Ivan, născut la 21 noiembrie 1987, originar și domiciliat s. Curchi, r-nul Orhei

Termenul de examinare a cauzei:

1. *prima instanță:* 26.06.2015-27.11.2015
2. *instanța de apel:* 24.12.2015-09.02.2016
18.03.2016-05.05.2016
3. *instanța de recurs:* 02.08.2016 - 08.11.2016

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 27 noiembrie 2015, în procedura judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Bejenari Andrei Ivan a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (2) Cod penal, la amendă în mărime de 600 unități convenționale, ceea ce constituie 12.000 lei, cu privire de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

Acțiunea civilă a fost admisă parțial, fiind încasat de la Bejenari Andrei în beneficiul lui Andrieș Alexandru prejudiciul moral în mărime de 6.000 lei. În rest acțiunea civilă a fost respinsă ca neîntemeiată.

2. Potrivit sentinței menționate, s-a constatat că Bejenari A., la data de 03 noiembrie 2014, în jurul orei 15.00 conducând automobilul de model „VAZ 2102”, cu n/î OR BC 767, fiind în stare de ebrietate alcoolică cu grad minim, se deplasa pe str. Ion Creangă din direcția str. Trandafirilor spre str. Mihai Eminescu din com. Tohatin, mun. Chișinău. În timpul deplasării, conducătorul auto, Bejenari A. nu a

manifestat prudență sporită la trafic, nu a ținut permanent cont de totalitatea factorilor ce caracterizează condițiile rutiere de care trebuie să țină cont fiecare conducător la determinarea vitezei, benzii de circulație și a modalităților de conducere a vehiculului, prin ce a încălcat prevederile pct. 45 a Regulamentului Circulației Rutiere care prevede că, „1) conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; d) situația rutieră. 2) În cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului.,, și ignorând cerințele indicatorului 2.1 „Cedează trecerea” - conducătorul trebuie să cedeze trecerea vehiculelor care se apropie de intersecție pe drumul ce urmează a fi intersectat, iar în cazul în care indicatorul este însoțit de panoul adițional 6.15.1 sau 6.15.2 - celor care se apropie pe drumul cu prioritate. În cazul de necesitate, el trebuie să oprească la marcajul 1.13, iar în lipsa acestuia - înaintea intersecției, ca urmare ieșind pe banda opusă de circulație a comis ciocnirea motoretei de model „VIPER” n/î ST AV 476 la volanul căruia se afla conducătorul Arabadji Dumitru, care se deplasa pe str. Ștefan cel Mare din direcția str. Păcii spre Ion Creangă din com. Tohatin, mun. Chișinău.

În rezultatul accidentului unitățile de transport s-au ales cu deteriorări tehnice considerabile, iar pasagerului motoretei „VIPER” Andrieș Alexandru, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 3294/D din 29 decembrie 2014, i-au fost cauzate traumatisme calificate ca vătămare medie a integrității corporale și sănătății.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, faptele lui Bejenari A. au fost calificate *de drept* în baza art. 264 alin. (2) Cod penal și anume – *încălcarea regulilor de securitate a circulației rutiere și de exploatare a unităților de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență vătămare medie a integrității corporale sau a sănătății persoanei, săvârșită în stare de ebrietate.*

3. Sentința menționată a fost atacată cu apel de către avocatul Ivanov Oxana în numele părții vătămate, prin care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri în privința inculpatului, invocând că prima instanță n-a luat în considerație la stabilirea pedepsei inculpatului, criteriile generale și cele speciale de individualizare a pedepsei indicate în art. 75 Cod penal, în special de gravitatea crimei comise, personalitatea infractorului, circumstanțele ce agravează și atenuază răspunderea penală, influența pedepsei asupra inculpatului și efectul acesteia asupra altor persoane. De asemenea, consideră că suma de 6.000 lei, încasată din contul inculpatului în folosul părții vătămate este prea mică solicitând încasarea prejudiciului moral în mărime de 100.000 lei. Cu referire la solicitarea încasării cheltuielilor de judecată legate de acordarea asistenței juridice în mărime de 5.400 lei, consideră că acestea urmează a fi încasate datorită faptului că au fost confirmate prin actele respective cu privire la achitarea serviciilor de asistență juridică.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 februarie 2016, a fost admis apelul declarat, casată sentința în partea stabilirii pedepsei și încasării cheltuielilor de judecată, fiind pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care lui Bejenari A. i-a fost numită pedeapsă de 1 an 6 luni închisoare cu executare în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

A fost încasat de la Bejenari A. în beneficiul lui Andrieș A. cheltuielile de judecată în sumă de 5.400 lei.

În rest sentința a fost menținută.

5. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a menționat, că la emiterea sentinței prima instanță a dat o apreciere corectă probelor prezentate de către partea acuzării, însă, în contextul poziției ocupate de către inculpat în cadrul urmăririi penale și cercetării judecătorești, în opinia instanței de apel, față de inculpat urma a fi aplicată pedeapsa închisorii, cu executare reală, deoarece infracțiunea de încălcare a regulilor de securitate a circulației rutiere și de exploatare a unităților de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, a fost săvârșită în stare de ebrietate în urma căreia a fost provocat din imprudență vătămare medie a integrității corporale sau a sănătății unei persoanei.

În prezenta speță, prima instanță la numirea felului și măsurii de pedeapsă, a ținut cont de unele circumstanțe reale și personale, cum ar fi caracterul și gradul de pericol social a infracțiunii comise din imprudență, în stare de ebrietate, care conform prevederilor art. 16 Cod penal se referă la infracțiuni mai puțin grave, de personalitatea infractorului, că anterior a mai comis infracțiuni, fiind chiar și condamnat, de faptul că a reparat dauna cauzată prin infracțiune părții vătămate, fapt confirmat prin recipisele anexate la dosar.

Însă, instanța de apel a considerat că prima instanță nu a ținut cont la numirea tipului de pedeapsă inculpatului și de alte circumstanțe reale și personale, cum ar fi faptul comiterii anterior de către ultimul a infracțiunilor similare, fiind condamnat prin sentințele Judecătoriei Orhei din 21.02.2012 în baza art. 264 alin. (4) Cod penal, la 200 ore de muncă neremunerată în folosul comunității și din 19.12.2012 în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, la 200 ore de muncă neremunerată în folosul comunității, iar prin încheierea din 16.05.2013 și decizia Curții de Apel Chișinău din 13.08.2013 pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității de 186 ore stabilită prin sentința din 19.12.2012 a fost înlocuită cu 92 zile de închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis. Astfel, în opinia instanței de apel, cu toate că inculpatul a executat chiar și pedeapsa reală cu închisoare, aceasta nu și-a atins scopul de corectare și educare a ultimului, deoarece a comis iarăși fapte similare de conducere a mijlocului de transport în stare de ebrietate, survenind și consecințe prejudiciabile părții vătămate, Andrieș A., prin cauzarea vătămarilor corporale medii.

Deși inculpatul la momentul săvârșirii infracțiunii imputate avea antecedentele penale stinse, acesta nu s-a corijat, este dispus să comită sistematic infracțiuni de încălcare a regulilor de securitate a circulației rutiere și de exploatare a unităților de

transport, astfel instanța de apel a concluzionat că pedeapsa stabilită de către prima instanță este prea blândă în raport cu infracțiunea săvârșită și personalitatea inculpatului.

Instanța de apel a considerat, că inculpatul prezintă pericol sporit pentru cei din jur nu doar prin faptul săvârșirii sistematice a faptelor prejudiciabile similare, ci și prin aceea că ultimul, neavând permis de conducere, permanent conduce aceste mijloace de transport, prezentând pericol sporit pentru participanții la traficul rutier.

De asemenea instanța de apel a notat, că prima instanță la numirea pedepsei inculpatului nu a ținut cont de comportamentul acestuia în timpul urmăririi penale, în contextul în care s-a sustras de la prezentarea în fața organului de urmărire penală, în legătură cu ce a fost anunțat în căutare la 23.04.2015, fiind dispusă suspendarea urmăririi penale și reținerea lui la momentul depistării locului aflării lui, fiind reținut doar la 08 iunie 2015. Astfel, instanța de apel a considerat, că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă doar aplicând pedeapsa cu închisoare pe un termen de 1 an 6 luni, cu executare în penitenciar de tip deschis, deoarece pedeapsa sub formă de amendă, precum și aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal nu-și va atinge scopul prevăzut la alin. (2) art. 61 Cod penal.

Totodată, instanța de apel a considerat, că prima instanță justificat a admis parțial acțiunea civilă înaintată de partea vătămată și a încasat în beneficiul acesteia de la inculpat prejudiciul moral în sumă de 6.000 lei, apreciind ca fiind exagerată suma solicitată în mărime de 100.000 lei, ținând cont de practica CEDO privitor la modul de reparare a prejudiciului moral.

De asemenea, instanța de apel a conchis de a admite acțiunea civilă în partea încasării din contul inculpatului în folosul părții vătămate a sumei de 5.400 lei, ca cheltuieli de judecată, deoarece cu certitudine s-a constatat că partea vătămată a suportat cheltuieli în mărime de 5.400 lei, în urma încheierii contractului de asistență juridică.

6. Nefiind de acord cu sentința adoptată, la data de 18 februarie 2016, potrivit amprentei ștampilei Judecătoriei Ciocana mun. Chișinău, apel a declarat și procurorul prin care a solicitat casarea acesteia pe motivul blândeții pedepsei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care Bejenari A. să fie condamnat în baza art. 264 alin. (2) Cod penal, la 2 ani închisoare cu executare în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani și a admite integral acțiunea civilă înaintată de către partea vătămată.

În motivarea apelului a invocat, că prima instanță urma să țină cont de prevederile art. 61 Cod penal, conform căruia pedeapsa are drept scop corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea acestuia. Astfel, la emiterea sentinței instanța de judecată nu a ținut cont de faptul că anterior inculpatul a fost atras la răspundere penală pentru conducerea mijloacelor de transport, fiind în stare de ebrietate avansată și fără a deține permis de conducere și anume prin sentințele Judecătoriei Orhei din 21.02.2012 în baza art. 264¹ alin. (4)

Cod penal, din 9.12.2012 în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal și din 16.05.2013 în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal.

6. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 mai 2016, a fost admis apelul procurorului, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care lui Bejenari A. i-a fost numită pedeapsă de 1 an 6 luni închisoare cu executare în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

A fost încasat de la Bejenari A. în beneficiul lui Andrieș A. cheltuielile de judecată în sumă de 5.400 lei.

În rest sentința a fost menținută.

7. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a indicat concluzii similare cu cele din hotărârea instanței de apel adoptată la data de 09 februarie 2016, în aceeași speță.

8. Deciziile instanței de apel sânt atacate cu recursuri ordinare de către avocatul Platon Mariana în numele inculpatului, prin care solicită casarea acestora și menținerea sentinței.

În motivarea poziției sale invocă:

- concluziile instanței de apel contravin normelor imperative, deoarece pedeapsa penală se aplică doar pentru fapta comisă, nu însă și pentru circumstanțe neprevăzute de lege ca agravante, la art. 77 Cod penal;

- instanța de apel a agravat pedeapsa făcând referire la faptul că inculpatul anterior a mai săvârșit infracțiuni, ceea ce contravine art. 75 Cod penal, nefiind luate în considerație și alte criterii de individualizare a pedepsei, cum ar fi faptul că inculpatul este o persoană care are la întreținere 2 copii minori, se caracterizează pozitiv la locul de trai, a restituit integral paguba pricinuită prin infracțiune și a manifestat pe parcursul procesului penal sinceritate, nu au fost constatate circumstanțe ce ar agrava răspunderea penală;

- concluzia instanței de apel, precum că inculpatul urmează a fi pedepsit cu izolarea de societate, fără aplicarea art. 90 Cod penal, este contrară esenței dreptului penal și contravine normelor internaționale prevăzute de art. 6§2-3 CEDO;

- instanța de apel în argumentarea soluției sale nu a făcut trimitere la circumstanțele atenuante existente și nici la inexistența circumstanțelor agravante, rezultând că s-a bazat pe unele împrejurări ce au influențat soluția în detrimentul inculpatului.

În drept, recursurile au fost întemeiate în baza art. 427 alin. (1) pct. 10), 16) Cod de procedură penală.

9. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursurilor declarate prin care solicită respingerea acestora ca vădit neîntemeiate, iar criticile formulate de recurent nu conțin indicii a careva erori de drept și nu sunt motivate sub aspectul hotărârii recurate, ca fiind ilegale. La stabilirea pedepsei, instanța de apel prin admiterea apelului declarat de procuror a luat în considerație caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, persoana

inculpatului, caracterul și mărimea daunei prejudiciabile, în consecință corect a aplicat în baza art. 264 alin. (2) Cod penal, pedeapsa cu închisoare pe termen de 1 an 6 luni cu executare în penitenciar de tip deschis.

10. Judecând recursurile declarate în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că acestea urmează a fi admise, cu casarea totală a hotărârilor instanței de apel din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs este în drept să îl admită, să dispună rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Astfel, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea erorilor de drept, care au dus la adoptarea unei hotărâri ilegale, totodată, verificându-se dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Colegiul penal lărgit reține, că recurentul invocă ca temei de drept pentru declararea recursurilor ordinare prevederile pct. 10), 16) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume - *s-au aplicate pedepse individualizate contrar prevederilor legale, precum și norma de drept aplicată în hotărârea atacată contravine unei hotărâri de aplicare aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție*. Din textele recursurilor declarate rezultă, că autorul critică soluțiile adoptate de admitere a apelurilor declarate, nefiind de acord cu pedeapsa stabilită de către instanța de apel, deoarece nu a fost individualizată conform tuturor criteriilor prevăzute de art. 75 Cod penal.

Așadar, potrivit art. 414 Cod de procedură penală, rezultă că instanța de apel, judecând apelul, este obligată să verifice legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau să cerceteze suplimentar probele administrate de prima instanță. În vederea soluționării apelului, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor. Instanța de apel, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Din conținutul normei enunțată mai sus, Colegiul penal remarcă, că apelul este o cale de atac sub aspect de fapt și de drept, întrucât odată exercitat, produce un efect devolutiv complet în sensul că provoacă un control atât în fapt, cât și în drept numai la persoana care l-a declarat, la calitatea acesteia în proces și la persoana împotriva căreia este îndreptat de către jurisdicția de al doilea grad asupra hotărârii primei instanțe.

Respectiv, la *chestiunile de drept* ce urmează a fi verificate de către instanța de apel, se referă cele ce țin de următoarele: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual penal, contravențional ori civil au fost corect aplicate și hotărârea adoptată să conțină răspuns la toate motivele invocate.

Reieșind din dispoziția art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției.

Verificând criticile expuse în recursurile declarate, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit constată, că acestea sânt întemeiate, deoarece instanța de apel la judecarea cauzei nu a ținut cont în deplină măsură de toate criteriile de individualizare a pedepsei prevăzute de art. 75 Cod penal, precum și de prevederile procesual penale ce stipulează procedura de judecare a apelului.

Precum se confirmă din lucrările dosarului, prezenta cauză penală a fost judecată în procedura simplificată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală. În acest caz, împotriva sentinței adoptate de prima instanță în urma judecării în procedura simplificată menționată, părțile pot exercita calea de atac a apelului, de regulă, sub aspectul individualizării pedepsei. La caz, Colegiul penal lărgit constată, că nefiind de acord cu pedeapsa stabilită, sentința a fost atacată cu apeluri de către apărătorul părții vătămate și procuror.

Instanța de apel judecând apelurile declarate în prezenta cauză penală a considerat, că prima instanță la stabilirea tipului pedepsei inculpatului nu a ținut cont și de alte circumstanțe reale, și personale din prezenta speță cum ar fi: faptul condamnării anterioare a inculpatului pentru săvârșirea infracțiunilor similare, precum și eschivarea de a se prezenta la organul de urmărire penale, în cele din urmă concluzionând că pedeapsa stabilită prin sentință, sub formă de amendă, nu-și va atinge scopul prevăzut la art. 61 alin. (2) Cod penal.

Dat fiind faptul, că procedura apelului constituie o continuare a judecării fondului cauzei, iar norma art. 413 alin. (1) Cod de procedură penală prescrie, că *la judecarea apelului se aplică regulile generale pentru judecarea cauzelor în primă instanță*, rezultă că instanța de apel la verificarea corectitudinii stabilirii pedepsei urma să țină cont de prevederile art. 75 alin. (1) Cod penal, unde se cere ca pedeapsa aplicată să fie nu numai echitabilă și legală, ci și individualizată. Individualizarea pedepsei constă în obligația instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului, necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale. Astfel, Colegiul penal lărgit notează, că individualizarea pedepsei se realizează de către instanța de judecată prin respectarea cerințelor art. 75 alin. (1) Cod penal de a ține cont la stabilirea categoriei și termenului (mărimii) pedepsei de următorii factori: gravitatea infracțiunii săvârșite, motivul infracțiunii, persoana celui vinovat, circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, condițiile de viață al familiei infractorului. Concluziile instanței privind fiecare din aceste criterii generale de individualizare a pedepsei urmează să fie argumentate de către instanță în hotărârea sa și confirmate prin anumite probe.

În urma sintezei hotărârilor adoptate în prezenta speță de către instanța de apel în raport cu lucrările dosarului, în opinia Colegiului penal, pripit s-a ajuns la concluzia de stabilire a pedepsei cu închisoare pe un termen de 1 an 6 luni cu

executare în penitenciar de tip deschis, deoarece nu s-a ținut cont de toți factorii prin care se realizează individualizarea pedepsei și anume de persoana celui vinovat.

La judecarea cauzei, instanța de judecată trebuie să studieze multilateral, în deplină măsură și obiectiv toate circumstanțele și datele prezentate care caracterizează atât negativ, cât și pozitiv persoana inculpatului și care au o importanță esențială pentru stabilirea categoriei și mărimii pedepsei.

Principalele elemente care urmează a fi luate în vedere de către instanțele judecătorești pentru a-și exprima convingerea în legătură cu personalitatea infractorului la individualizarea pedepsei se referă la:

- datele despre starea psihico-fizică a infractorului (vârsta, starea sănătății psihice și fizice a infractorului, caracteristica lui psihologică și morală);
- caracteristica socială a infractorului până la săvârșirea infracțiunii (starea materială și familială, ocupația și modul de viață, nivelul intelectual și de pregătire profesională, atitudinea față de alți membri ai societății, antecedentele penale nestinse, etc.);
- caracteristica infractorului după comiterea infracțiunii și atitudinea acestuia față de fapta săvârșită (recunoașterea vinovăției și sincera căință, contribuirea la aflarea adevărului în cauză și la descoperirea altor participanți la infracțiune, repararea prejudiciului material etc.)

Prin urmare, instanța de recurs consideră, că datele stabilite în prezenta speță referitor la persoana inculpatului cum sânt: caracteristica satisfăcătoare a inculpatului, relația de căsătorie în care se află acesta, faptul că are la întreținere 2 copii minori, nu este angajat oficial în câmpul muncii, nu se află la evidența medicului narcolog, a reparat prejudiciul material părții vătămate, toate acestea nu au fost luate în vedere suficient și în raport cu circumstanțele atenuante prezente în speță, recunoașterea vinei și căința sinceră, precum și lipsa circumstanțelor agravante, iar soluția instanței de apel privind aplicarea pedepsei inculpatului sub formă de închisoare pe un termen de 1 an 6 luni este axată în principiu doar pe faptul că acesta anterior a mai fost condamnat pentru infracțiuni similare, antecedente penale care sunt stinse. Respectiv, Colegiul apreciază că hotărârile instanței de apel adoptate la caz nu conțin concluzii privind toate criteriile generale de individualizare a pedepsei și o argumentare deplină la capitolul individualizării pedepsei, ceea ce duce la incidența erorii de drept prevăzute la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume - *aplicarea pedepselor individualizate contrar prevederilor legale*.

Un alt aspect relevant în susținerea prezentei soluții adoptate de către instanța de recurs este și acel fapt, că în aceeași speță instanța de apel a adoptat două hotărâri similare după conținut și soluție, în situația în care apelanții au avut aceeași poziție și interes procesual. Așadar, din materialele dosarului se atestă, că nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe apărătorul părții vătămate a atacat-o în latura stabilirii pedepsei inculpatului, iar prin decizia instanței de apel din 09 februarie 2016, a fost judecat apelul declarat, fiind admis și stabilită inculpatului o categorie de pedeapsă mai aspră, sub formă de închisoare cu executare în penitenciar de tip deschis, pe un

termen de 1 an 6 luni, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

Totodată, din lucrările cauzei se certifică și acel fapt, că după adoptarea hotărârii instanței de apel din 09 februarie 2016, conform amprentei ștampilei Judecătoriei Ciocana mun. Chișinău, la data de 18 februarie 2016 a fost înregistrat apelul declarat de către procuror, care la fel a contestat hotărârea primei instanțe sub aspectul blândeții pedepsei stabilite inculpatului.

În continuare, instanța de apel, în aceeași cauză penală, la data de 05 mai 2016 adoptă încă o decizie de admitere a apelului declarat de procuror, casând sentința primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri similare cu cea adoptată de către aceeași instanță la data de 09 februarie 2016. Astfel, la caz, Colegiul penal lărgit constată, că instanța de apel prin hotărârea adoptată la 05 mai 2016, a casat repetat sentința Judecătoriei Ciocana mun. Chișinău din 27.11.2015, care deja fusese casată prin decizia adoptată de aceeași instanță la data de 09 februarie 2016 și repetat a încasat de la inculpat în beneficiul părții vătămate cheltuielile de judecată în sumă de 5.400 lei. Deci, Colegiul, la caz, atestă adoptarea de către instanța de apel a două hotărâri, care creează o situație confuză, inclusiv și la capitolul executării acestora în partea încasării cheltuielilor de judecată.

De asemenea, analizând hotărârea instanței de apel din 05 mai 2016, adoptată la caz, la judecarea apelului declarat de procuror, Colegiul penal lărgit observă, că în partea motivată a hotărârii date, instanța de judecată nu a verificat dacă apelul declarat de către procuror a fost depus în termen, în contextul în care potrivit informației Judecătoriei Ciocana mun. Chișinău (f.d. 196 v. 1) acest apel a fost depus la data de 08.12.2015, însă potrivit ștampilei aceleiași instanțe, apelul a fost înregistrat la data de 18.02.2016, respectiv instanța de apel nu s-a expus asupra admisibilității apelului declarat de procuror.

Astfel, la judecarea celui de al doilea apel declarat de către procuror, instanța de apel urma să efectueze verificarea corectitudinii sesizării acestei instanțe, însă instanța de apel contrar cerințele prescrise și menționate în pct. 14.1 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 22 *Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel*, a judecat repetat cauza în ordine de apel, fără a ține cont de faptul că deja în prezenta speța este adoptată o soluție a instanței de apel, în aceeași poziție procesuală pe care a avut-o și apărătorul părții vătămate. Prin urmare, în cauza supusă judecării, au fost adoptate două hotărâri cu conținut și soluții similare pe una și aceeași problemă pusă în discuție de către participanții la proces, creându-se o situație incertă, inclusiv și în partea executării acesteia, ceea ce reprezintă o eroare de drept, incidentă temeiului pentru casare prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume - *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția*.

În asemenea condiții, Colegiul penal lărgit consideră, că deciziile instanței de apel în cauza dată urmează a fi casate total, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, deoarece erorile comise de către această instanță, nu pot fi reparate de către instanța de recurs în prezenta procedură,

neavând atribuții de a judeca cauza pe fond și substitui instanța ce a judecat apelurile cu încălcarea prevederilor legislației penale și procesual penale.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia: să respecte în deplină măsură prevederile procesual penale ce stipulează procedura de judecare a apelului; să verifice corectitudinea sesizării instanței de apel și dacă au fost declarate cererile de apel în termenul legal de către participanții la proces; în cazul în care va ajunge la concluzia de a pronunța o nouă hotărârea în partea stabilirii pedepsei, să țină cont de toate criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute de art. 75 Cod penal; să-și argumenteze clar concluziile sale în decizia adoptată, inclusiv în partea soluției adoptate, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, de practica unitară în acest domeniu, precum și de practica relevantă a CtEDO, să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în corespundere cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

11. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE:

Se admit recursurile ordinare declarate de către avocatul, Platon Mariana, în numele inculpatului, se casează total deciziile Colegiilor penale ale Curții de Apel Chișinău din 09 februarie 2016 și 05 mai 2016 în cauza penală privindu-l pe **Bejenari Andrei Ivan** și se dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune căilor de atac.

Decizia motivată pronunțată la data de 22 noiembrie 2016.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie

Judecător

Catan Liliana

Judecător

Guzun Ion